

N:o 48.

Af herr **A. G. Olsson** i Frösvi, om ändrad lydelse af § 34 i kongl. förordningen angående vilkoren för försäljning af bränvin m. m. den 29 maj 1885.

Under senare åren har utborgningen af spirituosa genom kringresande agenter för sprithandelsfirmor fått en stor utsträckning, hvilket bäst visar sig i de många skuldfordringsmål för utborgad spirituosa, samt i nästan alla konkursstater, hvori mer eller mindre, dock i de flesta fall förhållandevis rätt höga belopp blifvit bevakade för utborgad spirituosa, hvilka belopp dessutom i många fall utgått med förmånsrätt på grund af förut skedd utmätning, under det att långifvare och de, som utborgat kläder och födoämnen, fått nöja sig, ofta nog, med ingenting. På så sätt hafva många personer, som lånat cessionanten penningar, egentligen fått betala de dryckesvaror, som denne i sin försvifade affärsställning i öfverflöd sjelf förtärt och trakterat sina gäster med. Mången arbetare, torpare eller dylik mindre bemedlad person har ock med grämlse måst åse huru hans ringa, men väl behöfliga behag utmätts för den spritlåda, som den kringresande sprithandelsagenten trugat på honom och som innehöll kanske dubbelt mot hvad konsumenten vid requisitionstillfället ville låta anteckna sig för.

För att förebygga det sådana sorgliga affärer upprepas anser jag, att § 34 i Kongl. Maj:ts förordning angående vilkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker den 29 maj 1885 må få den lydelse, att den afser all kredithandel med spirituosa.

Den omständigheten att Sveriges allmänna handelsförening i årets almanacka låtit införa en uppsats om skadligheten af kredit för de

dagliga behofven, visar ock, att denna aktade förening sätter ett mycket stort värde på kontant köp och talar väl också för att kreditsystemets hämmande ej kan blifva skadligt i något fall och allra minst beträffande en artikel, hvars förbrukande som förplägnings- eller njutningsmedel mången anser icke blott onödig eller öfverflödig, utan till och med mycket skadlig.

På grund af hvad jag sålunda anført får jag vördsammast yrka det Riksdagen måtte för sin del besluta, att § 34 i nu gällande förordning angående vilkoren för försäljning af bränvin m. fl. spirituösa drycker må få allenast följande lydelse:

Ej vare någon berättigad att utsöka betalning för spirituösa, som på kredit blifvit inom landet försåld.

Stockholm den 24 januari 1890.

A. G. Olsson.
